

CHƯƠNG 1

Nhà tớ không phải lâu đài

Hôm thứ Sáu, khi tớ đi học về, cánh cổng sắt trước nhà đang hé mở. Thật kì lạ. Tớ chần chừ một lúc rồi mới dám vào. Tớ khễ khàng lách qua như một chú chuột, cẩn thận để tránh chạm vào cánh cổng sắt cứ cọt ca cọt két mỗi khi đóng mở, hệt cây cầu rút của một tòa lâu đài. Hầu như sáng nào bố tớ cũng ca cẩm về tiếng ồn chói tai này, vì nó khiến bố ghê cả răng! Bố hầm hầm dọa: “Cuối tuần này ta sẽ xử lí mi!” trước khi đóng sầm cánh cổng chết tiệt ấy.

Nhà tớ không phải lâu đài. Nhà tớ chỉ là ngôi nhà sơn trắng giản dị, có cửa sổ ở hai bên cửa vào. Để đến cửa nhà, tớ phải băng qua lối đi rải sỏi và đổ xi măng, rồi leo ba bậc thềm. Trên cửa có mái hiên nhỏ bằng kính để tránh hắt mưa, nhờ thế mà bố mẹ và tớ được khô ráo khi tìm khóa nhà dự phòng bằng cách chà giày lên tấm thảm lông có thêu hàng chữ màu nâu tươi tắn: “Mời vào!” Nơi trú ẩn nhỏ bé của nhà tớ có một mái hiên bằng kính. Bố mẹ tớ tự hào về cái mái hiên này đến nỗi gọi nó là “nữ hầu tước Pompadour”⁽¹⁾.

Hôm nay thì nữ hầu tước không cần phải che mưa cho tớ bằng tà váy thủy tinh của bà, bởi trời trong veo và những vệt nắng xinh đẹp của mùa xuân đậu trên lớp kính. Tớ rút cái khóa dài bằng đồng đeo trên cổ và mở cánh cửa nặng trĩu.

(1) Nữ hầu tước Pompadour (1741 - 1764) tên thật là Jeanne Antoinette Poisson, là người phụ nữ có sức ảnh hưởng đến nền chính trị Pháp dưới thời Vua Louis XV. Ở đây có phép chơi chữ, *marquise* (tiếng Pháp) vừa có nghĩa là *nữ hầu tước*, vừa là *mái che lớp kính*.

